

III. Fidem denique scriptoribus sacris ἀρχήματα ista conciliant, quibus alios & mere humanos longo post se intervallo scriptores relinquunt, sanctitas, sinceritas, veracitas & infallibilitas. *Sanctitatem* eis Petrus haud obscure largitur, ἀγίως θεῶ ἀνδρώ-*sanctitate,* πῆς appellans 2. Ep. I, 20. ad hoc quippe ministerium peculiariter sanctificatos. Quæ quidem eorum sanctificatio utut limitata, atque ad θεοπνευσίαν restricta, adeoque inter dona Spiritus S. ministrantia numeranda sit, nec vitæ integritatem, quæ in Prophetis quibusdam ac Apostolis, v. g. in Bileamo ac Juda proditore, desiderabatur, semper includat aut evincat; illam tamen adeo non excludit, ut potius nullum libri sacri acceperimus scriptorem, qui non singulari pietatis & sanctimoniam fama, vel in sacris literis, vel in historia ecclesiastica commendetur. Unde tanta quoque, in consignanda historia, *sinceritate* utebantur ac *integritate, sinceritate,* ut in exponendis suis suorumque lapsibus ac nævis, nihil quicquam vel dissimularent, vel extenuarent; nec partium studiis abrepti, auribus quicquam darent, quod Josepho tamen, aliisque historicis, perquam est solenne. Hinc Mosen videas, fratris Aaronis idololatriam, sororisque Mirjam lepram, quin & suam ipsius diffidentiam in percutienda petra, citra hæsitacionem edisserere; Prophetas sanctissimi Numinis, quas toties provocasse non diffitentur, increpationes copiose recensere; & autorem libri 2 Sam. Davidis regis, filiorumque crimina nihil quicquam emollire aut dissimulare. Quæ cum laudi alias ducantur Historico, in sanctorum hominum contumeliam, nefando ausu, vertit Faustus Manichæus, quando Augustino, *lib. 33. contra Faustum cap. 1.* teste, Mosen Patriarcharum vitas, variis contaminatas nævis, odio omni, fastidioque dignissimas scripsisse criminatus est. Quam studiose *veracitati* litaverint, *veracitate,* quamque longe a mentiendi abfuerint libidine, non modo tot solennes ipsorum ad alia historiarum monumenta, v. g. Genes. XXVI, 33. XXXII, 32. Jos. X, 13. 2 Sam. I, 18. XVIII, 18. 1 Reg. IX, 13. &c. ad publicam, & ad illa usque tempora, quibus hæc scribebantur, perennantem famam, Gen. L, 11. Deut. III, 14. 2 Sam. IV, 3. 1 Reg. IX, 13. ad suam æque, ac auditorum lectorumve conscientiam Deut. IV, 3. 4. ad Deum ipsum denique, testem ac vindicem 1 Sam. XII, 5. provocationes, abunde demonstrant, sed & ex eo colligi poterit, quod eventus ipsorum prædictiones comprobaverit, quod severe alios